

พวงกุญแจเมืองใหม่

ตอน กลับดึก แต่ก็คิดถึงตลาด

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาละตินฉบับ ๒๕๕๘ ส.ส.ท.

มาถึง วันแรกเหมือนพลังยังไม่หมด หลังจากที่เคยเข้าออกร้านนั้นร้านนั้นกันอยู่นาน ก็นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้กินอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง มัวแต่กินจุกกินจิบกินจิบจิบ (ตือตึงตือตึงตึง) จะว่าอิมแล้วก็ไม่น่าจะใช่ เพราะของกินแต่ละอย่างก็ล้วนแล้วแต่แบ่งปันกันผ่านระบบคอมมูน อย่างไก่ทอดแผ่นยักษ์ 大雞排 (ต้าจีผาย) ก็แบ่งกันกินคนละนิดละหน่อยพอให้รู้สึกชาติ หรือแม้แต่ 阿宗麵線 (อาจงเมี่ยนเซี่ยน) ที่เป็นก๋วยเตี๋ยวก็ยังแบ่งกันกินพอให้ได้ประสบการณ์เลย พุดไปพุดมาสรุปก็คือยังหิวกันอยู่นั้นแหละ...เรื่องราวมันก็จะเลยจะไปจบที่สถานที่อีกแห่งหนึ่งซึ่งต้นหนของเราได้ทำการปักหมุดไว้แล้วว่า ถ้าไม่อิมจนเกินไปก็จะไปจบที่นี่ สถานที่นั่นคือ 寧夏夜市 (หนิงเซี่ยเยี่ยซือ) แปลเป็นไทยได้ว่า "ตลาดกลางคืนหนิงเซี่ย"

ตลาดกลางคืนหนิงเซี่ย

ภาพจาก <https://pengugu.pixnet.net/blog/post/35098708>

ตลาดนี้อยู่ไม่ไกลจากสถานีรถไฟใต้ดิน Taipei Main Station เท่าไร เขาจริงๆ ก็สามารรถเดินไปได้จากที่พักของเรา ได้ความดังนั้น ชาวคณะก็เลยออกเดินทางไปหาอะไรกินกัน (ต่อ) ด้วยความที่ชื่อบอกว่าเป็น "ตลาดกลางคืน" หรือ Night Market ก็เลยเกิดจินตนาการ และความคาดหวังขึ้นในหัวเป็นมโนภาพของตลาดได้รุ่ง แฉ่วๆ เหมือนตลาดนัดหัวหินหรือตลาดนัดรถไฟอะไรแบบนั้น ที่ต้องครวคร่ำไปด้วยผู้คน และของกินมากมายละลานตาจนเลือกกินไม่ไหวแน่ๆ แต่ยิ่งเดินก็ยิ่งมืด ไม่มีอะไรบ่งบอกเลยว่าเป็นสถานที่สุดคูลยามราตรีใน

แถบนี้ หรือเราจะมโนแจ่มไปเอง...จนแล้วจนรอดก็เดินมาถึงบริเวณหน้าทางเข้าตลาดจนได้ จะว่าไปก็เมื่อยขาเบาๆ เหมือนกันนะ ไม่รู้ว่าเพราะเหนื่อยสะสม หิว หรือผสมกันก็ไม่รู้ สภาพที่เห็นข้างหน้าคือตลาดจริงๆ คุณ แต่ไม่ใช่ตลาดนัดนะ เพราะของส่วนใหญ่จะเป็นของกินซะเยอะ มันน่าจะเรียกว่า "ตลาดได้รุ่ง" มากกว่า (อันนี้ไม่แน่ใจว่าคนกรุงเทพฯ เขาเรียกตลาดแนวนี้แบบนี้หรือเปล่า พอดีว่าเป็นคนต่างจังหวัด เลยค่อนข้างคุ้นเคยกับตลาดได้รุ่งอะไรแนวๆ นี้โหะๆ (เขินอาย)) คิดว่าไม่น่าจะได้รุ่ง แต่ก็ข้างเถอะ เราก็คงไม่ได้อยู่ที่นี้จนได้รุ่งเหมือนกัน

ยังไม่ทันได้ก้าวเท้าผ่านทางเข้าตลาด ใจเพื่อนตัวดีก็เริ่มปฏิบัติการไซโคป่นประสาทว่า มาถึงตลาดกลางคืนได้วันทั้งทีจะพลาด "ของกินขึ้นชื่อ" ของที่นี่ไม่ได้เด็ดขาด ไม่อย่างนั้นถือว่ามาไม่ถึง (มันจะมาไม่ถึงได้ไง ก็ยืนอยู่ที่นี้แล้ว) เล่นใหญ่ใส่ฟันหนูดตรงคำว่า "ของกินขึ้นชื่อ" ชะขนาดนี้ แสดงว่ามันต้องไม่ปกติ แต่ตัวมันนั้นออกตัวแรงจนแหกโค้งไปแล้วว่า "ไม่กินนะ" บ้าหรือเปล่า ของที่ห้ามพลาดขนาดไม่กินไม่ได้ แต่เจ้าตัวกลับไม่กิน มันคืออะไร สุดท้ายมันก็เฉลยว่าเป็น "เต้าหู้เหม็น" หรือ 臭豆腐 (ซัวไต้่วฝู) ของกินเลื่องลือเรื่องกลิ่นที่แรง และรสชาติเฉพาะตัว มันสาธยายว่าเราจะได้ทันที่ว่ามีร้านขายเต้าหู้เหม็นอยู่ในระยะใกล้ๆ เพราะกลิ่นจะแรงมากลอยแหวกอากาศมาเตะจมูกเลย ในใจตอนนั้นก็ตื่นเต้น และหวั่นๆ อยู่ในทีก็ได้แต่คิดว่ามันจะเน่ลึกลับแค่ไหนกันเชียวนะ เดียวถ้าเจอร้านไหนขายนะ พ่อจะลองให้รู้ จะได้ตายตาหลับเอากลับมาเขียนบทความได้...ทำทนายกันขนาดนี้ก็ได้เวลาตะลุยกินกันแล้ว

ที่นี่ของกินเยอะจริงๆ ลักษณะเป็นเหมือนถนนหรือซอยเล็กๆ เดินเข้าไปก็จะมีร้านขายของกินสองข้างทางแน่นไปหมด มีของกินที่มาดั่งระเบิดในบ้านเราเพียบ ว่าแล้วก็อดไม่ได้ที่จะลองแบบออริจินัลดู เดินผ่านร้าน "วุ้นกบ" หรือชื่อร้านว่า 青蛙下蛋 (ชิงวาเซี่ยต๋าน) ใจเพื่อนตัวดีก็ซื้อมาให้ลองกิน แค่อีกก็เรียกแขกแล้ว ใจเราก็ไม่ค่อยถูกกับกะขี้ด้วย แต่จริงๆ แล้วมันไม่ได้ทำมาจากกบหรอก แคโลโก้ร้านเป็นรูปกบเฉยๆ เป็นร้านขายเครื่องดื่มน้ำผึ้งมะนาวผสมวุ้นใสๆ ทำจากเมล็ดอะไรสักอย่าง (ที่รูปร่างเหมือนไขกบ) ดื่มแล้วชุ่มคอขึ้น

แพนเค้กไส้ไข่มุก

ภาพจาก @ekksilol Instagram

ใจไม่ธรรมดาจริงๆ (รสชาติก็คือน้ำผึ้งมะนาวดี ๆ นี่แหละ) ขยับไปอีกนิดก็เจอร้านแพนเค้กไส้ไข่มุก ! ใส้โฮ หน้าตาออกบุญไม่รับเลย คือไส้ปกติก็มีนะ แต่ทำไมต้องกินแบบปกติที่หาได้ทั่วไปด้วยล่ะ จัดไปจ้ะ แพนเค้กไส้ไข่มุก รสชาติก็คือจัดมากแม่ เหมือนตัวไข่มุกมันไม่ได้ไปกับเนื้อแป้ง มันแยกจากกัน แกรมเม็ดไข่มุกก็ดันร้อนดูจไฟนรก กว่าที่จะกินหมดก็ปากพองกันไป (และใช้ครึ่งรายังคงใช้ระบบคอมมูนเหมือนเดิม) เดินวนไปวนมาอยู่นานมากของกินก็ละลานตาไปหมด ทำไม่เขาทำน่านกินทุกร้านเลย แต่ไม่ได้ เราต้องหาที่ลงหลักปักฐานได้แล้ว สุดท้ายก็ไปจบที่ร้านข้าวร้านหนึ่ง เพราะขึ้นชื่อว่าจะข้าวยังงี้ก็ไม่น่าพลาด แต่ต้องบอกว่าไม่เหมือนร้านข้าวเท่าไร เหมือนสงครามกลางเมืองมากกว่า คนรับออเดอร์ก็ตะโกนข้ามหัวกันไปมาเสียงดังโหวกเหวก คนทำข้าวก็ตะโกนกลับมา คนนั่งเต็มทุกโต๊ะ แต่รอบหมุนของร้านค่อนข้างไว ยืนรอไม่นานก็ถึงคิวเราไปนั่งกินแล้ว สไตลของร้านก็คือตลาดได้รุ่งบ้านเราดี ๆ นี่แหละ มีโต๊ะพับตั้งกะสี่กับเก้าอี้พลาสติก จบ ที่มงานต่างดาวไทยก็มั่วแต่เลือกเมนูที่อ่านไม่ออกกันอยู่นานสองนาน จนป้าคนรับออเดอร์มาตามถึงที่ เพิ่มความกดดันเข้าไปอีก ต่างดาวไทยก็ยังมั่งมั่งงะงาหารากันไม่เลิก และแล้วก็จบลงที่ 雞肉飯 (จีโร่วฟาน) หรือ ข้าวหน้าไก่ฉีก กับ 滷肉飯 (หลูโร่วฟาน) หรือข้าวหน้าหมูตุ๋นพะโล้ มาในซามสแตนเลสใบเล็กๆ แต่ว่าบุญว่าบาป อร่อยอย่าบอกใครเชียวนะ ให้ความรู้สึกแบบตลาดได้รุ่งบ้านเราจริงๆ (น้ำตาไหล)

雞肉飯 (จีโร่วฟาน) ข้าวหน้าไก่ฉีก 滷肉飯 (หลูโร่วฟาน) ข้าวหน้าหมูตุ๋นพะโล้

ภาพจาก @ekksilol Instagram

งานหลักจบไป ก็ถึงเวลาที่ทีมงานจะทำงานกับ “เต้าหู้เหม็น” กันแล้ว โน่นเลย กลิ่นลอยมาแต่ไกล ใจคนทำทาก็เล่นใหญ่ไฟกะพริบ ปิดปากปิดจมูก หนึ่งหน่วยกั๊ตตายสั่งมา 1 ถ้วยขนาดพอเหมาะ หน้าตามันเหมือนเต้าหู้ทอดทรงสี่เหลี่ยมที่เราคุ้นเคยนั่นแหละ แต่นางราดน้ำอะไรสักอย่างใส่ไปด้วย... โหเน มันจะแฉะสักแค่ไหน เอ๊อ ค่ำแรกผ่านไป นี่ว่ามันก็เฉยๆ นะ กลิ่นอาจจะแรงแต่รสชาติก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรมาก หันไปดูสหายกั๊ตตายอีกคนที่อาสาทำผี หน้าเหยงไปแล้ว ทำท่าเหมือนจะอ้วกให้ได้ พะอืดพะอมอะไรขนาดนั้น และพ่ายแพ้ไปในที่สุด ขึ้นเดี๋ยวก็เสียวเลย ว่าแต่... แปลว่าที่เหลืองในถ้วยนี้ก็ของเราเหวอ พวกแกจะทำแบบนี้กับฉันไม่ได้ !

เต้าหู้เหม็น 臭豆腐 (ไช่วไต่วฝู)

ภาพจาก <https://zh.wikipedia.org/wiki/%E8%87%AD%E8%B1%86%E8%85%90>

Small Tips

การเดินทางตลาดสนุกจริงๆ ใครเป็นสายเดินกินตะลุยกินรับรองว่าต้องชอบมากแน่ๆ แต่สิ่งหนึ่งที่ย้ำเสมอเวลาหาของกินไม่ว่าจะประเทศไหนก็คือ ชื่อของกินเป็นสิ่งที่เดายากมาก โดยเฉพาะพื้นที่ไหนที่เป็นสไตล์ท้องถิ่นมากๆ จะไม่ค่อยมีเมนูภาษาอื่น หรือกระทั่งรูปก็ไม่มีให้ชี้ให้เห็นกัน อากาไรรับประทานก็จะถามหา ถ้าไม่มีอะไรให้ชี้จริงๆ ก็อยากให้ลองจำคำศัพท์พื้นฐานอย่างพวกหมู ไก่ เนื้อสัตว์ วัว ข้าว ไข่ ฯลฯ อะไรแนวๆ นี้ เตรียมไว้เผื่อฉุกเฉินด้วย รวมถึงตัวเลข อาจจะไม่ไ้ใช้เวลาคิดเงิน แต่เวลาจะบอกจำนวนก็น่าจะได้ชี้แนะๆ ที่ซาม ก็แก้ว อะไรก็ว่าไป